

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὶ ν ο
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ σ τὸ χ έ ρ ι

Ὅσοι κ' εἴκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κ' ἐννακὸς ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη,
γιορταῖς στῆς Σαλονίκης τὸ Παλάτι.

Χίλια διακόσα τριάντα κ' ἑπτὰ,
πέντε στὴ μούρη τοῦ κάθε Σοφτᾶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

— Καὶ ποῖς, καὶ μένε Περικλῆ, παιᾶνα δὲν θὰ κρούσῃ;
τὰ ψηλὰ στὰ Γιάννινα μαζί με τὸν Μουτούση.
Πεζῶ τσιμπούκια Χόντζηδων, διπλωματῶν καλέμια,
τὰ ψηλὰ στὰ Γιάννινα, σὲ Μπέηδων χαρέμια.
Θέλω καμπόσους Γκέγκηδες ἀτίμους νὰ σκοτώσω,
θέλω τὰ γένεια τὰ σεπτὰ Πασσάδων ν' ἀπαυτώσω.

Θέλω τριγύρω μου πολλὰ
κανόνια καὶ Συντάγματα,
θέλω στὰ Γιάννινα ψηλὰ
νὰ δῶ γλυκοχαράγματα.

Θέλω σκεπὴ τὸν οὐρανὸν,
τραγοῦδι τὸ κανόνι,
θέλω κρεβάτι τὸ βουνὸ
καὶ πάπλωμα τὸ χιόνι.

Θέλω πάντα στ' ἀνοιχτὰ
νὰ γυρνῶ με παλληκαρία,
θέλω κρέατα σφικτὰ
νὰ τὰ ψήνω σὲ πουρνάρι.

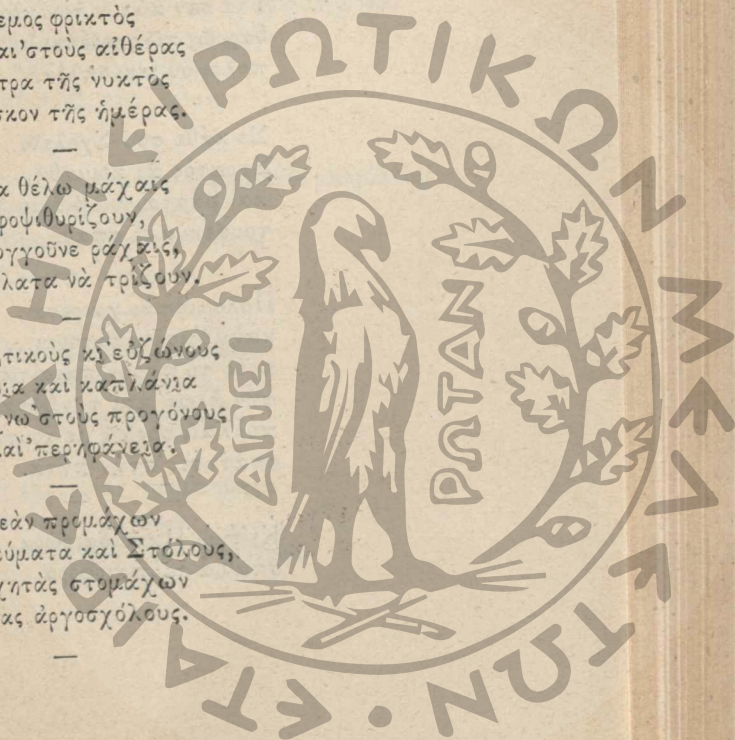
Θέλω δρόμους, καρπούλια,
θέλω μένος δυνατὸν,
θέλω νὰ με βρίσκ' ἡ πούλια
μέσ' στὴ μάχη φτερωτό.

Θέλω πόλεμος φοικτὸς
νὰ βρυχάται στοὺς αἰθέρας
καὶ με τᾶστρα τῆς νυκτὸς
καὶ τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας.

Ὅλοι τώρα θέλω μάχαις
νὰ μοῦ κρυφοψιθυρίζουν,
θέλω νὰ βογγοῦνε σαχλαμάς,
πεῦκα κ' ἔλατα νὰ τρίζουν.

Θέλω Κρητικούς κ' ἐθελῶνους
καὶ ξεσφτέρια καὶ καπνιάνια
νὰ τὰ δείχνω στοὺς προγόνους
με χαρὰ καὶ περιφρόνησι.

Θέλω γενεὰν προμάχων
με Στρατεύματα καὶ Στόλους,
κ' ὅχι μαχητὰς στομάχων
καὶ κηφήνες ἀργοσχόλους.

Θέλω και χορό νά σύρω
μέ παιδιὰ στεφανωμένα,
θέλω νάχω νηάτα γύρω
κι' ὄχι γέρους σάν καί σένα.

Θέλω κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Τουρκομάχους μέ χαλί,
θέλω λεβεντιά μέ σάκκο
κι' ὄχι γέρους μέ ταμπάκο.

Θέλω μάτια, ποῦ' μιλῶν,
μάτια, ποῦ σπιθοβολῶν,
κι' ὄχι μάτια, φαρμακρόν,
ποῦ γιά τσίμπλαις εἶναι μόνο.

Δέν θέλω κουνενέδες,
θέλω παλληκαριά,
κι' ὄχι κηφηναριά
μέσα σέ καφενέδες.

Θέλω θερμή νεότης ἀκόμη νά θερμαίνῃ
καί τὰ παλιοκουφάρια,
κι' ἄλῳγα καί μουλάρια
σέ Πανεπιστημίων νά βόσκουνε τεμένη.

Εἰς ἔδρας σχολαζούσας νά βλέπω πανοπλίας,
στρατιωτῶν σκελεάς, στρατιωτῶν θαλίας.

Κι' ἀντί Καθηγητᾶς
νά βλέπω μαχητᾶς
νά τρῶνε κουραμάννα.

Κι' ἐγὼ φωτιάς νά βγάλω
κι' ἐξάλλος νά κραυγάζω:
γεια σου, Πατρίδα μάννα.

B'.

Π.— Κι' ἐγὼ φωνάζω, νάνε:
καυμένη μάννα, κάνε
κκζάρμαις τὰ Σχολεῖα.

Γιά σέν' αὐτὸν τὸν χρόνον
θαρρῶ πῶς πρέπει μόνο
πολέμου πανοπλία.

Σε κάθε σου Σχολεῖο
Στρατὸς ἄς κοιμηθῇ,
καί βάστα γιά βιβλίο
τουφέκι καί σπαθί.

Πολεμιστὰς χαιρέτα
καί μύρισε μπαρουτι...
πρὸς τὸ παρὸν παραίτα
τὴν ἄλφα καί τὴν βῆτα...
πολλαῖς φοραῖς μέ τούτη
ἐπάτησες στήν πῆτα.

Κι' ἐγὼ, Πκτρίδα, τώρα
σπαθιά τροπαιοφόρα

θὰ ψάλλω' στὰ γεράματα,
κι' ὄχι Σχολεῖα καί γράμματα.

Θέλω κι' ἡ λογιότης
τὰ δόντια τῆς νά τρίβῃ
καί ν' ἀνομνῇ τὸν Ἄρη.

Κι' ὁ Κοραῆς ὁ Χιώτης
τὴν πένα του νά ρίξῃ
καί τὸ σπαθὶ νά πάρῃ.

Μ' ἀλαλαγμούς κι' ὁρᾶ
σέ Γκέγκηδων λεφοῦσι
ἀκράτητος πηδῶ.

Κι' ἤθελα μὴ φορᾶ
μαζί με τὸν Μουτούση
τὰ Γιάννινα νά' δῶ.

Γ'.

Φ.— Ἦλπε χρυσὴ, χαιρέτησε τὼν σκλάβων' λευτεριάς,
καί λάμψε γιά νά λάμψουνε πελάγη καί στεριάς.
Πάντα λαμπρὸς κι' ἀνέφελος νά βγαίνῃς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ παλληκαρία πολεμοῦν γιά δύστυχη μητέρα.

Φώτιζε κάμπους καί βουνά,
ποῦ κανονιστὲς ἀντιλαοῦν
φώτιζε τρύπαια τρανά,
ὅπου παντοῦ βροντοβολοῦν.

Πόλεμος, δόξαι καί βόλι,
νίκη Στόλου καί Στρατοῦ...
Ἦλπε, τώρα φωτοδόλει
πρὸ λαμπρὸς ἀπὸ προτοῦ.

Κύττα' στῆς μεριάς ἐκείναις
παλληκαρία περισσά,
κι' ἄς γενοῦν χρυσαῖς ἀκτίνες
φωτοστέφανα χρυσά.

Ἄφθονα καί πάλι χύσε τὰ πανύμνητά σου δῶρα...

Ἦλπε μου, νά σέ χαρῶ,
σκόρπα τοῦτον τὸν καιρὸ
τέτοιο φῶς, ποῦ νά μὴν τῶδε γῆ καί πόντος ἕως τῶρα.

Θερμαίνε, πυρπόλει στήθη,
κράτησε χρυσᾶς ἡνίας,
καί σέ γῆν' Ἡπείρου στήθι
καί σέ γῆν' Μακεδονίας.

Κατακόκκινη φωτιά,
κοκκινίζ' ἡ φεμματιά
κοκκινίζει καί ταῦλάκι.

Κι' ἄς ἀναγγελοῦν καὶ αὐτὸ
πῶς θὰ γίνῃ πιά ψητὸ
τοῦ Σεφετ τὸ κεφαλάκι.

Εἶναι σύμβολον τῆς εἰρήνης τῆς Ἀλκμήνης τὸ θαλασπάρι,
κι' ἡ φυλὴ μας, Περικλέτο, νά ἀνδύνηται θά πάρῃ.

Ἀθλῶν τὸν φωτίζει κλέος,
κι' ἄγρυπνος καί ρωμαλέος
φρουρεῖ Στέμμα Βασιλέως.

Καύχημα φυλῆς γενναίας
νικητᾶς χειροκροτεῖ,
καί' στὰ χέρια του κρατεῖ
τὰ κεφάλια τῆς Λερναίας.

Στίφη κυνηγᾷ φονέων
μ' ἐνα ρόπαλον γενναῖον
καί χαλᾷ τὸ καυκαλό των.

Καί τὸν ἀφαλὸ τοὺς λύνει,
μὰ κι' ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην
φέρει πλῆθος αἰχμαλώτων.

Τὸν σκεπάζει λεοντῆ,
κι' ἡ φωνὴ του σάν θροντῆ
συγκλονίζει τὸν αἰθέρα

Καί σέ δούλους κι' ἐλευθέρους
ἄνδρας βλέπω τριεσπέρους
σάν τὸν Ἡρακλῆ, μητέρα.

ΣΤ'.

Π.— Ἡρακλῆς μᾶς ἀνδρείονει καί πρὸς ἄθλους μᾶς καλεῖ,
κι' ἂν' ῥωτᾷς, βρὲ Φασουλῆ,
τί συμβαίνει καί' ἐκεῖ πέρα
στὴν καλὴ μας Ἑγγλιτέρα,
οἱ φεσάτοι Τουρκαλάδες
θὰ μᾶς βάλουν σέ μπελάδες.

Ἐστὶ Παλάτι τῆς Ἀγγλίας
μετὰ τούτης στωμυλίας
τοὺς συμμάχους περγελοῦν,
κι' ἔτσι σάν ζυπνοὶ μιλῶν.

Ἐμεῖς μόνο νικηταὶ καί σεῖς ὅλοι νικημένοι,
ταπεινοὶ, συφορᾶσμένοι.

Ἡ Τουρκία σὲ πῆρε σβάρνα καί σὲς ἔκοψε τὴ φῆρα,
μὰ σεῖς, τζάνουμ, δίχως γνώσι
ἔχετε καί μούτρα τώρα
νά ζητῆτε νά σὲς δώσῃ.

Θὰ σὲς σκάσουν τὰ τετίπια κάθε Τουρκαλὶ μαριόλου,
μὴν κτυπᾷτε τὸ ποδόρι,
κι' ἡ Τουρκία ζητεῖ νά πάρῃ
δίχως νά σὲς δώσῃ διόλου.

Θὰ σὲς βγάλωμε παλούκια
καί μεγάλα καὶ πολλὰ,
κι' ἄμυνε θὰ τραχευδοῦμε.

Σύρτε φέρτε μας ταμπούκια
μέ κατάρυσσιν λουζᾶ,
κι' ἄντε μπακαλοῦμ νά δοῦμε.

Π.— Ἦλπε φωτίζει μνήματα περικλυτῶν προγόνων,
Ἦλπε φωτίζει μνήματα παλληκαριῶν συγχρόνων.
Κι' ἂν συγχύν μείνει δάκρυα κλάψε τὸ παλληκαρι
τοῦ Στρατηγοῦ Κακάρη.

Πατέρας τὸ παιδάκι του φιλεῖ τὸ ζήλευτὸ
μέ πόνου βόγγητό.
Πατέρας ρίχνει στὸ παιδί μὲν ὕστερη ματιά
καί πάει στὴ φωτιά.

Σύρτε νά τὸ θάψετε
καί τὸν χαμό του γράψετε
στὴ μάννα του τὴ δόλια.

Κι' ὁ Στρατηγὸς βαθεῖα πονεῖ,
μὰ κάνει πῶς τὸ λησμονεῖ
στῆς μπάλας καί' στὰ βόλια.

Σε πολέμους ἐπωδύνους
πλέκουν με καῦμούς καί θρήνους
τοὺς στεφάνους τοὺς δαφνίνους.

Δύρας στόνος,
Χάρου δράμα,
κοινὴ λύπη δέν τὸ φθάνει.

Ἐνας πόνος,
ἓνα κλάμμα
κάθε δάφνινον στεφάνι.

Ἦλπε, δίσκε τῆς ἡμέρας,
ξέρεις πόνο πρὸ πικρό;...
στρατιώτης καί πατέρας
μέσα στὴ φωτιά τῆς σφαίρας
μ' ἐνα σπλάχνο του νεκροῦ.

Πεθαίνει κι' ἓνας κι' ἄλλος ἀτρόμητος ὀπλίτης
καί κάθε μάννα κλαίει χώρια γιά τὸ παιδί τῆς.
Μὰ μὴ κοινὴ μαννοῦλα σ' ἔλα τραγοῦδια λέει,
κι' ὅλα μαζί τὰ κλαίει.

Ε'.

Φ.— Αἵματος παντοῦ πληθώρα,
θλίψις, πόνος, ἀγωνία,
κι' Ἡρακλῆς εὐρέθη τώρα
μέσα στὴ Μακεδονία.

Κι' εἶναι μέγα γεγονός,
Περικλέτο, μυιγαχάφτη,
κι' εἶναι μέγας οἰωνὸς
ἀνακάλυψις τοιαύτη.

Εἶναι σύμβολον τῆς εἰρήνης,
κι' ὁ θεὸς ὁ χρυσοκόμης
νέον φῶς μ' αὐτὸν θὰ χύσῃ
στῆς Ἀνατολῆς πῆν κτίσι.

Σεῖς οἱ νικημένοι πρέπει νὰ μᾶς δώσετε καὶ κᾶτι
καὶ νὰ κάνετε μετάνοιαις στὸν Ντουᾶ τὸν τρομερό,
καὶ σὲ τοῦτο τῆς Ἀγγλίας τὸ περίφημο Παλάτι
νὰ σᾶς λέμε, νὰ μᾶς λέτε, νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

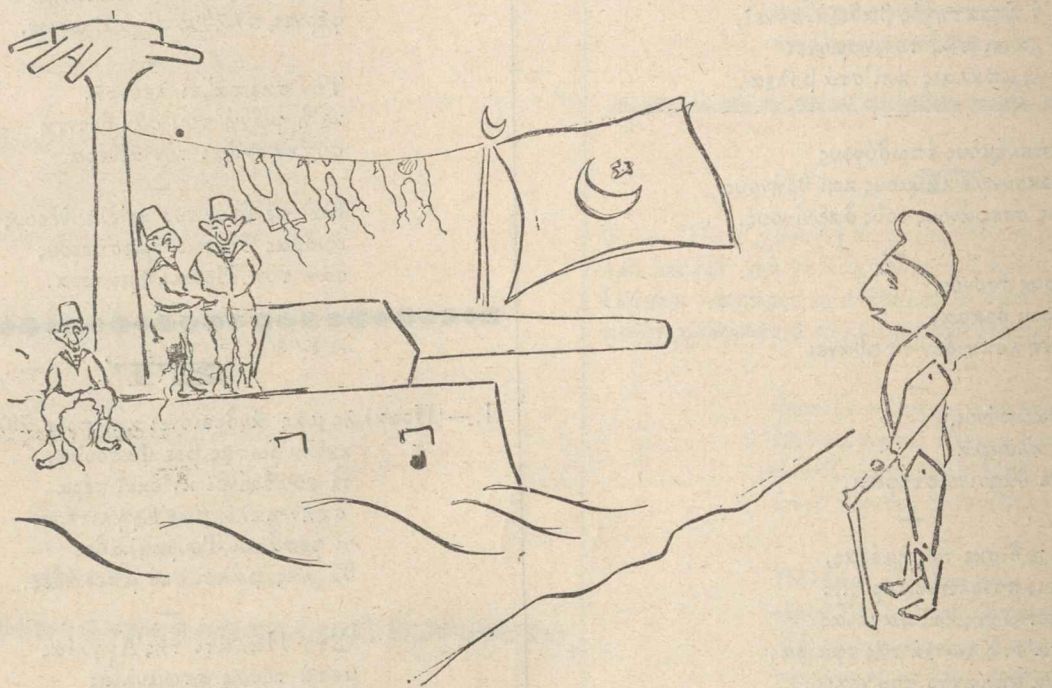
Τόπο γιὰ τοὺς Τουρκαλάδες, τόπο νὰ καθίσουν πρῶτοι...
ἄφερίμ, Μαυροβουνιώτη,
Σέρβε, Βούλγαρε, Γκιανούρη,
ποῦ σᾶς σπάζαμε τὴ μούρη.

Στοὺς συμμάχους, Φασουλῇ μου, τέτοια λέν οἱ Τούρκοι καὶ
καὶ χαϊδεύουνε τὰ γένεια τοῦ Σκουλούδη τὰ μεγάλα, [ἄλλα
καὶ τοὺς πιάζουνε συνάχεια καὶ φτερνίσματα πολλὰ
καὶ οἱ δικοί μας τοὺς φωνάζουν: ἄφερίμ, χαῖρ-ὀλᾶ.

Τέτοια λέν οἱ τσελεπήδες τῆς γειτόνιας τῆς φίλης,
καὶ οἱ δικοί μας σιωποῦν,
καὶ προσμένουν τί θὰ ποῦν
καὶ οἱ μανδρόσκυλοι τῆς Πύλης.

Καὶ μ' αὐτὰ περνοῦν ἡμέρες
καὶ μ' αὐτὰ περνοῦν ἡσχόλαις,
καὶ βροντοῦν ὀβίδες, σφαίραις,
καὶ πολέμου μπασαβιόλαις.

Ἄλλοι διακλαοῦν μὲ τρόμπαις πῶς Εἰρήνη γλυκοφέγγει,
πλὴν ἐμένα, Φασουλῇ,
πῦρ πολέμου πυρπολεῖ,
καὶ ποθῶ νὰ ξεσπαθώσω καὶ νὰ κόψω κᾶπριον Γκέγκη.

Ἐδγῆκε καὶ πάλι Ἀρμάδα μεγάλη.

Ἐξω τῆς Τουρκίας ὁ Στόλος, ὁ τοσοῦτον τρομερός,
καὶ οἱ περίεργοι ῥωτοῦνε: τί ξαναγυρεύει τάχα ;...
Ἄφερίμ... ἀπὸ τὴν ζέστη καὶ τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς
ναυμαχοῦν οἱ Τουρκαλάδες μὲ τὸ σῶβρακο μονάχα.

Μὲ τὸ σῶβρακο ναυμάχοι... καὶ ἡ Τουρκία διακηρύττει
πῶς ὑψώθη στὸν Ἀβέρωφ ἡ σημαία τοῦ Προφήτη,
καὶ ἔπιασαν τὸν Κουντουριώτη καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καυμένους,
καὶ ἔμπροστὰ στὸν Μωχαμέτη τοὺς ἐπήγανε δεμένους.

Κι' ὁ Κιχμήλ αὐτὸ τοὺς τῶπε...
τί καταστροφή γιὰ μᾶς...
χαῖρε, φαντασιόκοπε
Ὅσμανλὴ τῆς Χαλιμᾶς.

Ἐγὼ μύλα κι' ἔγὼ λέσσα,
ὅλοι στὴν Ἀρμάδα μέσα
μὲ τὸ σῶβρακο, ναυμάχοι.

Γιὰ τὸ σῶβρακό σας ὕμνοι,
καὶ στὴν πλώρη καὶ στὴν πρύμνη
τοῦτο γιὰ παντιέρα νάχη.

Τοῦτο βάζετε στὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τῶν χαιρεκάκων
καὶ σαλπίζετε τὸ κλέος νικηφόρων ἐσώβρακων.
Μὲ βοριᾶ καὶ σοροκάδα
ὀλσένα σῶβρακῶδα.

Ὁ Τουρκία ξεβρακωμένη, τοῦ πολιτισμοῦ ἀρνήσις,
τώρα ποῦσαι μες στὴ Λονδρὰ τέτοια λέξι μὴν εἰπῆς.
Σόκιν σόκιν κάθε Λαίδη κάθε Μίς θὰ ξεφωνήσῃ,
κι' ὁ σερ Ἐδουαρδὸς ὁ Γκρέϋ πιθανόν νὰ κοκκινίσῃ.

Ὁ φεσοῦ, σὲ μύρτ' ἀπλώσου
μὲ τὸ νέο σύμβολό σου,
κι' ἔχε μέσα σου γιαντίνι.

Ἐνὰ σῶβρακο σοῦ μένει,
μὰ καθὼς τὰ πᾶς, καυμένη,
μήτε τοῦτο θὰ σοῦ μείνῃ.